

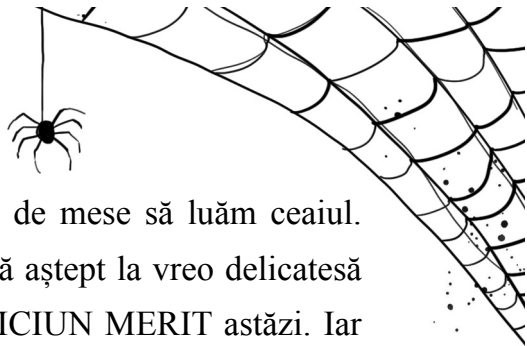

Rezumat:

iată situația actuală prin care trec chiar acum, în actualul loc unde mă aflu.

Merg alături de prietenele mele pe coridoarele de la Toadspit Towers, școala pentru vrăjitoare și, totodată, loc al stricteții și al supunerii. Shalini este tăcută. Jess, nu. Suntem în primul an aici și împărțim același dormitor cu Dominique și cu Arwen, dar ele nu sunt prietenele mele. Oricum, nu le văd nicăieri. Nu cred că au devenit dintr-odată invizibile, doar că nu le întâlnim noi. Ceea ce nu-i deloc rău, dat fiind că Dominique, care este, de obicei, cea mai mintoasă și mai capabilă vrăjitoare de la Toadspit Towers, nu a fost câtuși de puțin încântată de noile mele puteri vrăjitorești.

Ne îndreptăm spre sala de mese să luăm ceaiul. Nu am niciun motiv să mă aștept la vreo delicatasă întrucât nu am câștigat NICIUN MERIT astăzi. Iar NICIUN MERIT înseamnă că voi primi doar TERCI. Adică nimic senzațional pentru papilele gustative.

Jess saltă și țopăie în fața mea. Cravata îi e desfăcută, părul șaten, tuns scurt cu breton îi stă ciufulit la spate, iar bluza îi atârna pe-afară. Se vede că, de când nu se mai respectă regula „curat și aranjat“, se simte în largul ei. De fapt, nu se mai respectă nicio regulă aici. Până și pălăria, pătată cu toate nuanțele de verde, îi stă cam șui: funda și pana se scutură și se clatină la fiecare pas vesel pe care-l face. Parcă e un cățeluș!

Shalini merge lângă mine. Ea este curată și aranjată. Și-a împletit părul lung, negru, și-a dichisit și ordonat întreaga ținută. Și pălăria ei este tot verde, fiindcă și ea, și Jess sunt primele vrăjitoare în familiile lor, însă a ei are nuanțe de verde care se potrivesc una cu alta precum culorile urzicilor buncii mele în lumina răsăritului.

Chipul rotund al lui Jess păstrează un zâmbet mare și mă întreb dacă nu cumva cineva a aruncat vreo vrajă

de limbuție asupra ei – dacă așa ceva ar fi posibil.
Dar asta n-am de unde să o știu deoarece, așa cum a
afirmat azi domnișoara Thorn, directoarea adjunctă
de la Toadspit Towers, eu sunt o IGNORANTĂ și nu

am voie să fac, de capul meu, nicio vrajă până nu voi ÎNVĂȚA și EXERSA arta vrăjitoriei. Asta ar trebui să evite catastrofele și urmările cumplite ale oricăror încercări care s-ar putea solda cu distrugerea școlii. Chiar așa a spus.

Jess se întoarce spre mine:

— Îți pare rău că ai omorât-o pe stră-străbunica ta?

— Jess! o atenționează Shalini.

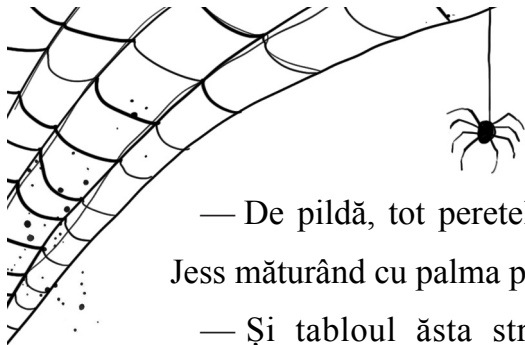
— N-am omorât-o eu pe Ursula Toadspit, îi răspund. Era deja moartă!

— Mă rog, decedată, adaugă Jess.

Ne aflăm în fața unor scări șubrede.

— Până la urmă, continuă ea, tu ai fost cea care a ridicat blestemul fiicei sale, Marietta Toadspit. Așa că, acum, domnișoara Ursula nu mai bântuie sub forma păpușii aceleia și nu mai este directoarea acestui loc. Iar tu ți-ai arătat nemaipomenita ta pălărie vrăjitorească și ai cam moștenit școala și tot ce-i pe-aici, nu?

Firește că așa părea a fi. Dar nu suna bine pentru stră-străbunica Ursula, deși scăpase de blestemul Toadspit.

— De pildă, tot peretele ăsta-i al tău acum, zice Jess măturând cu palma pietrele zidului.

— Și tabloul ăsta strâmb, adaugă îndreptând portretul unei vrăjitoare bătrâne care se holbează într-un ceaun.

— Și scările astea, continuă.

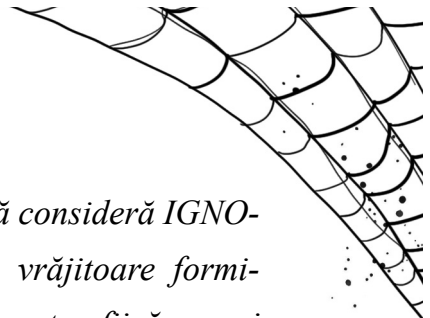
Sări din treaptă-n treaptă până jos, iar pana pălăriei sale săltă în sus și-n jos.

— Și balustrada asta, și ușa de-aici, și clanța, și balamalele, și garguiul ăsta.

Ciocănelul de ușă în formă de gargui se strâmbă și scoase limba la ea.

De când am plecat de la cursul de Poțiuni, care s-a dovedit un dezastru, turuie întruna și mă întreabă toate fleacurile. Am încercat să nu-i dau prea multă atenție deoarece acum mă concentrez asupra PROBLEMEI ENORME care a devenit viața mea. În ultimele două zile am DESCOPERIT destule. Am eu însămi ÎNTREBĂRI la care nu știu încă RĂSPUNSURILE.

Prima descoperire: chiar dacă mă consideră IGNO-RANTĂ, sunt, până una-alta, o vrăjitoare formidabilă, cu puteri teribile. Sunt a șaptea fiică a unei a șaptea fiice și am o pălărie nemaipomenită, ca un curcubeu. Sunt singura de felul ăsta din școală.

A doua descoperire: sunt parțial alcătuită din lemnul-vrăjitoarelor, întrucât degetul meu mare de la mâna stângă nu mai este cel cu care m-am născut.

A treia descoperire: sunt urmașa domnișoarei Ursula Toadspit, întemeietoarea Toadspit Towers. Adică Jess are dreptate. Toate astea le voi moșteni eu, însă de-abia când voi avea vârsta necesară. Care este optsprezece ani. Nu unsprezece.

Jess îmi întrerupe șirul gândurilor, sărind de colo colo:

— Dala asta e a ta, și dala asta e a ta, și asta e tot a ta...

— Gata, nu mai Țopăi! exclamă Shalini, sătulă și ea. Nu crezi că știe deja?

Continui să nu le bag în seamă, continui să reflectez în timp ce continuăm să străbatem coridoarele.

Prima întrebare: sunt o actriță-vrăjitoare sau o vrăjitoare-actriță? Sau cum m-aș putea numi? Vrăjitră? Actrițoare?

A doua întrebare: ar fi corect să-mi folosesc puterile vrăjitorești pentru a deveni o actriță mai bună și pentru a câștiga Oscarul înainte de a împlini doisprezece ani? Sau aș trișa?

A treia întrebare: cât de mari sunt, în definitiv, puterile mele? Am greșit, de la început, toate testele pe care mi le-a dat domnișoara Thorn, chiar dacă răspunsurile au fost cele corecte. Dar asta fiindcă am fost ajutată de lemnul-vrăjitoarelor. Care acum nu mai are voie să mă ajute, fiindcă s-ar considera înșelăciune.

Răspunsuri: așa cum am spus, nu am niciun răspuns.

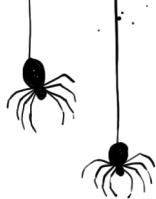

Planuri: nici planuri nu am.

Pentru moment îmi revine în minte seara de ieri. A fost cea mai bună din întreaga mea carieră de actriță. Am interpretat minunat rolul Bottom¹. Chiar domnul

¹ Bottom = (și) fund, în limba engleză (n. trad.)

Marlow, profesorul meu de actorie, a declarat că a fost cea mai bună interpretare a rolului din *Visul unei nopți de vară* pe care el văzut-o – iar el a văzut o mulțime de actori în rolul ăsta la școala de artă St. Bluebottle, fosta mea școală. Ceea ce nu-mi dă pace însă este întrebarea *ce-ar fi dacă nu aș mai putea să joc niciodată de acum încolo? Nu cumva cariera mea de actriță s-a terminat? Dacă voi rămâne doar o vrăjitoare și-atât?*

Păi ar fi, pâ-nă u-na-al-ta, O TRAGEDIE!

— Și ai moștenit toate puterile magice ale familiei Toadspit! o aud pe Jess, care nu se lasă. Da, și toate amintirile domnișoarei Toadspit s-au mutat dintr-odată în capul tău, adică...

— Adică ești, de fapt, mintea ta este, o enciclopedie de cunoștințe vrăjitoarești, i se alătură Shalini. Ochii îi lucesc și lumina pălăriei i se reflectă pe chip. Încerc să mă depărtez nițel de amândouă:

— Așa cum v-am spus, nu sunt câtuși de puțin o enciclopedie. E adevărat că stră-străbunica Ursula mi-a transmis, înainte să moară, amintirile ei, dar

le-am pierdut. Ca o bulă de aer care iese din apă, lasă o urmă și apoi dispare ca și cum n-ar fi fost. Țasta e și motivul pentru care o supăr pe domnișoara Thorn cu neștiința mea!

Fac încă un pas în lateral, între Jess și zid. Dar ea rostește pe nerăsuflăte, ca o persoană care își imaginează că i-a venit o idee de milioane:

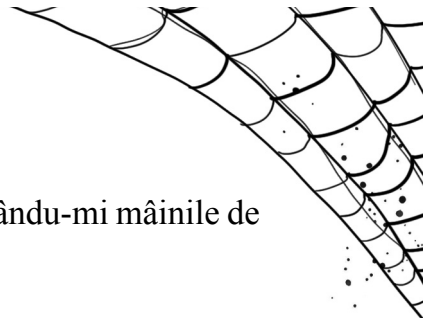
— Twink, dacă toate gândurile alea sunt doar adormite oarecum? Îngropate în cea mai adâncă parte a minții tale? Te-aș putea hipnotiza. Am hipnotizat-o odată pe mama și și-a adus aminte unde a lăsat-o pe bunica. Te-aș hipnotiza și ți-ai aminti din nou toate chestiile alea. Am afla de ce Marietta și-a blestemat mama să rămână directoarea școlii până ce altă Toadspit va ajunge aici și va schimba regulile. Am descoperi adevărul!

Cu o privire severă și hotărâtă, îi spun:

— Jess! Nu mă hipnotizezi. Nu am ce amintiri să dezvălui. Au... dispărut.

— Hm! exclamă, apropiindu-se de mine.

Fac și eu un pas în spate, rezemându-mi mâinile de pietrele aspre ale zidului.

— Ești sigură? mă întreabă.

— Șșșșt! o rog să tacă o clipă.

Nu mă ascultă, îi dă înainte:

— Ai auzit de cazul domnișoarei Willowslime și de floarea-de-cristal pierdută? Care...

Îi cer din nou să facă liniște.

— Nu mai tot „șușui“ atât! îmi răspunde.

— Ce-a fost asta, ați auzit? întreb.

— Ce să aud? zice Shalini, cu o privire uimită.

— Ce să fie? întreabă și Jess.

— Asta! le spun.

Aud ceva. Ca o șoaptă. Ascult cu atenție. Sunetul nu vine de la cineva aflat pe coridor. În afară de noi, nu-i nimeni pe coridor. Se aude dinspre zidul din spatele meu. Pe care încă îmi sprijin mâinile.

Mii. Miii. Miiiu.

Iau mâinile de pe zid și sunetul se oprește. Le pun la loc și îl aud iar.

— Pune mâna pe zid, Jess, o să auzi și tu, îi spun.

Își așază palma pe zid, dar...

— Nu aud nimic.

Încearcă și Shalini.

— Nici eu!

Îmi mut mâna mai jos.

Miiiii.

Iau mâna. Se oprește. Apoi se aude un clinchet și-un pocnet și pietrele din zid se mișcă deodată.

